

У Х В А Л А
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Сухарського Даніеля Болеславовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частин першої, другої статті 303 Кримінального процесуального кодексу України

м. К и ї в
17 січня 2019 року
№ 7-1(II)/2019

Справа № 3-418/2018(6800/18)

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Шапталі Наталі Костянтинівни – головуючої, доповідача,
Запорожця Михайла Петровича,
Мойсика Володимира Романовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Сухарського Даніеля Болеславовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частин першої, другої статті 303 Кримінального процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Шапталу Н.К. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. До Конституційного Суду України звернувся Сухарський Даніель Болеславович із клопотанням визнати такими, що не відповідають частині п'ятій статті 29 Конституції України (є неконституційними),

положення частин першої, другої статті 303 Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс) щодо переліку рішень, дій чи бездіяльності слідчого або прокурора, які можуть бути оскаржені на досудовому провадженні, та порядку оскарження інших рішень, дій чи бездіяльності слідчого або прокурора, що не входять до вказаного переліку.

Обґрунтовуючи твердження щодо неконституційності положень частин першої, другої статті 303 Кодексу, суб'єкт права на конституційну скаргу висловив незгоду з цими положеннями, зазначивши, що вони „своєю вичерпністю виключають можливість реалізації права у будь-який час оскаржити в суді своє затримання“ та „не містять окремої імперативної дефініції для суду, яка б прямо кореспондувалася з положенням частини п'ятої статті 29 Основного Закону України та зобов'язувала б суд до захисту права на оскарження затримання особи, незалежно від зміни її подальшого статусу“, що призводить, на його думку, до порушення приписів Конституції України.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

З аналізу конституційної скарги вбачається, що автор клопотання не навів обґрунтування тверджень щодо неконституційності положень частин першої, другої статті 303 Кодексу, а лише висловив незгоду з існуючим законодавчим регулюванням щодо „вичерпного“ переліку рішень,

дій чи бездіяльності слідчого або прокурора, які можуть бути оскаржені на досудовому провадженні.

Сухарський Д.Б. зазначає, що особа, перебуваючи як у статусі затриманого чи обвинуваченого, так і в статусі засудженого, має право у будь-який час оскаржити своє затримання, однак оспорювані положення Кодексу такого права не передбачають.

Як неодноразово вказував Конституційний Суд України, відсутність законодавчого врегулювання не може бути підставою для звернення до Конституційного Суду України (ухвали від 21 березня 2002 року № 9-у/2002, від 27 лютого 2013 року № 8-у/2013).

Крім того, автор клопотання вважає, що оскільки Кодекс не містить „окремої імперативної дефініції для суду, яка б прямо кореспондувалася з положенням частини п'ятої статті 29 Основного Закону України“, то суд, розглядаючи його скаргу про незаконне затримання, мав застосувати саме це конституційне положення. Незастосування названого положення Конституції України, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, призвело до ухвалення неправильного судового рішення щодо нього.

Таким чином, у конституційній скарзі Сухарський Д.Б. фактично висловлює незгоду з остаточним судовим рішенням, ухваленим у його справі, однак за юридичною позицією Конституційного Суду України незгода з судовими рішеннями не є підставою для відкриття конституційного провадження у справі (ухвали Другого сенату Конституційного Суду України від 6 червня 2018 року № 17-у(II)/2018 та № 18-у(II)/2018).

Отже, Сухарський Д.Б. не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56

Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Сухарського Даніеля Болеславовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частин першої, другої статті 303 Кримінального процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Першої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ПЕРША КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**